

vor for det arbejdende Folk, den ubemidlede Del af Befolkningen. Tiden er ikke under Behandlingen af disse Lovforslag til at fremstille sig som særlig Varetager af de næringsdrivendes Interesser. Det er det, man søger: at puste Liv i den naturlige Misfornøjelse, der er hos de næringsdrivende over de Indgreb, en saadan Lovgivning fremkalder. Tiden er ikke dertil, og for øvrigt har jo Højre Gang paa Gang krævet Forbrugsskatter og Toldskatter, som i højeste Grad greb ind i Næringslivet og blev til Ulempe for Erhvervene.

Jeg mener, det er rigtigt, at der søges Tilvejebringelsen af Midler dels ved Statslaanet, dels ved nye Skatter, netop for at man kan føre den økonomiske Politik til Bedste for Underklassen i vort Samfund, som den nuværende Situation uvægerligt paalægger os at føre. Men naar Riget fattes Penge dertil og skal have disse Penge, er der kun eet Sted at tage dem, nemlig dér, hvor de er, og jeg hævder, at hos dem, man væsentlig skal have Penge af ved Ølskatten og Tobaksskatten — for Ølskattens Vedkommende 8,3 Millioner —, er der i Hovedsagen ingen Penge at faa. Tager vi fra dem ved Hjælp af denne indirekte Beskatning, betyder det uvægerligt, at vi paa anden Maade skal lade dem tilflyde Penge ved Understøttelser el. lign. Jeg er overbevist om, at Ølskatten og Tobaksskatten vil ramme den ubemidlede Del af Befolkningen, for saa vidt Staten da skal opnaa at faa disse Millioner ind i Kassen, som der regnes med. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) i Gaar lagde for Dagen, at han var tilbøjelig til at gaa endnu videre med Hensyn til Tobaksskatten. Han næsten bebredede Finansministeren, at han ikke, foruden Forhøjelsen paa Raatobakken, ogsaa havde medtaget en Skat paa Røgtobak og paa Skraa. (N. Neergaard: Aldeles ikke!). Var det ikke nogen Bebrejdelse? Saa tager jeg fejl. Men jeg beklager i det hele, at det ærede Medlem udtalte sig, som han gjorde, thi det var en indirekte Opfordring til ogsaa at tage det Forhold med. (N. Neergaard: Aldeles ikke!).

Se, den fattige Mands Snaps skal vi ikke snakke mere om. Det var nu for Resten Venstres Opfindelse i sin Tid. Den er vi færdige med. Men en Pibe Tobak til Husmanden og til Arbejderen — er det nu en saa forfærdelig Luksus, at man skal klare de finansielle Vanskeligheder ved en Skat derpaa? Og ligesaa Øllet. Naar Husmanden sætter sig paa sit Have-

dige en Sommeraften efter Dagens Slid og Møje under de triste Vilkaar, som Hverdagslivet byder ham, og tænder sin Pibe, Herre Gud, er det noget, man skal misunde ham i den Grad, at vi herinde skal befytte os paa at fordyre denne Nydelse for ham? Det kan jeg ikke forstaa, og det har jeg vanskeligt ved at være med til. Og jeg forstaaer udmærket godt, at min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), ogsaa er meget tilbøjelig til at gaa med hertil.

Hvis man i det hele i videre Udstrækning skal ind paa at lægge Skat paa, hvad man kalder Luksus, forekommer det mig, at der er mangfoldige andre Ting, som den jævne Mand, Husmanden eller Arbejderen, vilde finde, at man langt bedre kunde lægge Skat paa. Den jævne Mand vil sige: Hvorfor i Alverden kunde de Herrer Rigsdagsmænd ikke finde det rimeligere at lægge Skat paa saadanne Ting som Væddeløbsheste, Luksusbiler, Damehatte til 125 Kr. Stykket, af hvilke det siges, at der findes nogle, og andre lignende Ting, som man aldrig vilde komme til Ende med at opremse. Men ligesom min ærede Partifælle er jeg en absolut Modstander af en saadan Skat. Jeg mener, at naar vi skal have Penge, er der kun eet Sted at tage dem — og vi bør gaa den Vej at tage dem dér —, nemlig hos dem, der sidder inde med de store Indkomster og Formuer. Det er vitterligt, at der er Folk, som under Krigen har tjent 10 Mill. Kr., og jeg viger ikke tilbage for at paastaa, at det vilde være fuldt ud forsvarligt af den danske Rigsdag — hvis den var saaledes sammensat, at den kunde gøre det — at vedtage, at en Mand, som havde tjent 10 Mill. Kr., under disse Omstændigheder skulde tilbagelevere de 9 Millioner. Thi hvorledes er disse 10 Millioner tjente? De er tjente ved en skamløs og forbryderisk Fordyrelse af den almindelige Befolknings Eksistensmidler. De er ikke tjente ved, at den enkelte Mand

Formanden: Det ærede Medlem bør bruge andre Udtryk.

Andreasen: Jeg kan daarlig finde noget Udtryk, der er mere betegnende end det, jeg brugte, thi det er min Overbevis-

Rettelser.

Sp. 4263, L. 6 f. o.: „1 pCt.“, læs: 3 pCt.
— — —, L. 8 f. o.: „3 pCt.“, læs: 4 pCt.